De tweede nieuwe overtoomsche markt-schipper, of Durkerdammer kramer. Beladen met liederen

bron

De tweede nieuwe overtoomsche markt-schipper, of Durkerdammer kramer. Beladen met liederen. F.G.L. Holst, Amsterdam 1840

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_twe014twee01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

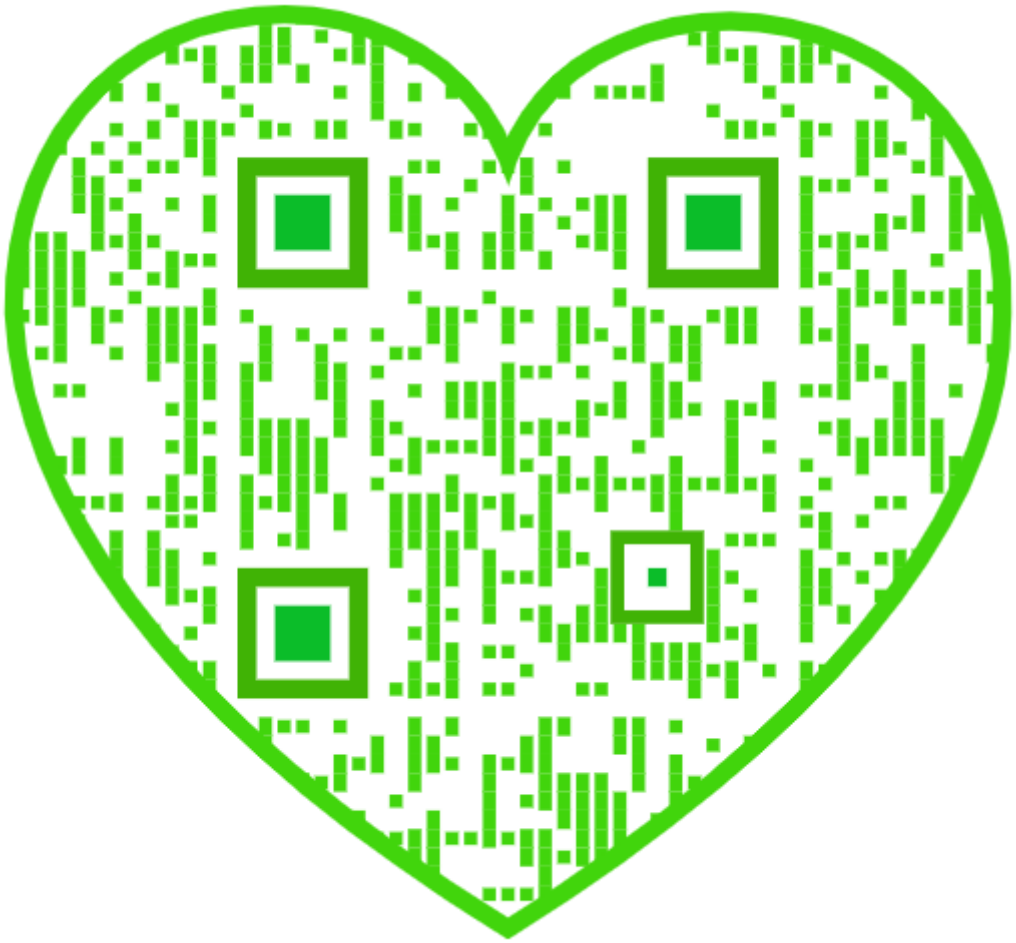

De tweede nieuwe *Overtoomsche Markt-Schipper*, of Durkerdammer Kramer.

Een aardige Vrijagie tusschen Harmen en Tryn. Op een vrolijke wijs.

Onlangs in de Maneschijn,
Zoo ging Harmen langs de straten,
En vond zijn beminden Trijn,
Staande bij haar buurvrouw praten,
Hij niet lui zoo men denken kan,
Boog gelijk een beleefd jongman,
En sprak zijn Beminde an.

Harmen.

Pronkje van het Fransjespad,
't Is me lief dat 'k uw mag spreken:
Ach, mijn allerwaardste schat!
Toont mij ook een liefdeteeken,

Meisje! wilt mij niet versmaân,
Kom laat ons in de lichte maan,
Met ons twee wat wandelen gaan.

Trijn.
Loop, verwaande zotte bol!
Opperhoofd van alle dwazen,
Zijn uw harsens op de hol?
'k Geloof van ja, gij zijt aan 't razen;
Weet uw haring hier niet braad,
Daarom keert mijn lieve maat,
Weer naar de Passeerderstraat.

Harmen.
Trijn! ik wou wel om een stoop,
Dat gij mijn ook wou beminnen,
Want als ik met Mosselen loop,
Speelen mijn verliefde zinnen;
Steeds op uw volmaakte leên,
Dus waag ik een blaauwe scheen,
Zeg geen neen, zeg geen neen, zeg geen neen.

Trijn.
Wel mijn lieve Mosselman!
'k Win met Zwavelstokken sneijen,
Vrij meer als gij winnen kan,
Daarom wilt een ander vrijen,
Die jou wederom bemind,
Want ik ben mijn lieve vrind!
Tot het trouwen niet gezind.

Harmen.
Ach mijn lieve Zielsvoogdes!
'k Zweer u bij mijn nieuwe wagen,
En ook bij mijn mosselmes,
Dat ik wel zal zorg dragen:
Dat wij leven met fatsoen,
Ik zal voor u het kosje bloên,
Zoete Trijn! ach wilt het doen.
Meid ik werk ook in de baan,
En aan 't helblok in den zomer,
's Winters zal 'k om Turf gaan,

Naar het veen, ik ben geen droomer;
'k Kan ook netjes breijen trant,
Ach, genade! mijn liefde brand,
Als een kaars in de lappenmand.

Trijn.
Al kond gij nog eens zoo veel,
Nog zult gij mij niet bekoren.

Harmen.
Lieve Trijntje! 'k ben zoo eel;
Ach zij vlugt en wil niet hooren,
O, daar is voor mij geen hoop,
Nu ik niet als blaauwtjes loop,
Doch ik geef nog weinig koop.

De Vriendschap,

Wijs: Mijn hart is voor altijd verzeid.

1. Hoe zoet is 't daar de vriendschap woond,
Zij is opregt van aard,
Zij wordt met Mirth en Palm bekroond,
Haar glans is prijzens waard.
Zij spoort het al tot blijdschap aan,

Wie kan haar invloed wederstaan,
Geen mensch, geen mensch, geen mensch.

2. De vriendschap neemt de harten in,
Nooit heeft ze een stuurs gelaat,
Zij is de zuster van de min,
Zij schuwt de twist en haat;
Ze is altijd vergenoegt van geest,
Men roemt haar op dit vrolijk Feest,
Met zang, met zang, met zang.

3. De vriendschap mint gezelligheid,
Men vindt haar nooit alleen,
Zij zelfs heeft deze disch bereid,
Zij bragt ons hier bijeen;
Elk roept dan uit met hart en mond,
'k Verzoek uw vriendschap in het rond,
In 't rond, in 't rond, in 't rond,

4. O zoet Gezelschap! dat met vlijt,
Opregte vriendschap eert,
Wij wenschen dat nooit twist of nijd,
Deez' zoete vriendschap keert;
Maar dat door vaster band ons hert,
Vereenigt en onscheibaar werd,
Hoezee, hoezee, hoezee.

5. Men vat dan frisch den beker aan,
En klinkt te zaâm in 't rond,
Ten spijt van die ons wederstaan,
Wij haten valsche grond,
Spotten met alle dwang'landij,
En juichen onvermoeit aan 't Y,
Met vreugd, met vreugd, met vreugd,

6. Elk neemt het glaasje in de hand,
En biedt zijn vriendschap aan,
Men schenkt het vol tot aan den rand,
't Mag op de vriendschap staan;

Wij drinken 't op de vriendschap uit,
Dat niets de gulle vriendschap stuit,
Geen ding, geen ding, geen ding.

7. Dat raakt ons hart dat doet ons goed,
Wij doen dat nog een reis,
Wat is de gulle vriendschap zoet,
Dat elk met ons haar prijs;
Zij is het voedsel van de deugd,
Die ons gestadig 't hart verheugd,
Zoo blij, zoo blij, zoo blij.

8. Nog eens tot slot dan kan 't bestaan,
Drie maal is de regte trant,
Eer wij van deze disch afgaan,
Biedt elk nog eens de hand,
Men roept elkander toe in 't rond,
Leef lang, gelukkig en gezond,
Veel heil, veel heil, veel heil!

Het Bedorven Huishouden.

Wel vrouw! zegt de man: wat nu gedaan?

De boel is in de war,
Mij dunkt ik moest naar de kroeg maar gaan,
Want het werken dat staat mij niet meer aan,
En je kijkt gelijk een baviaan,
'k Wordt voor jou snoetje bang, o je!
'k Wordt voor jou snoetje bang.

2. Jou luije dronkaard! zegt nu de vrouw:
Ga jij maar zoo jou gang,
En laat mij maar zitten zoo alleen,
Straks komen de schuldenaars op de been,
Ik heb geen geld ik betaal geen een,
Is dat geen bitter kruis? o je!
Is dat geen bitter kruis?

3. Zie, daar heb je nu de Huisheer al,
Die ziet als eek zoo zuur;
Heb je nu ook geld? houd mij niet voor mal,
'k Hoop dat je me nu betalen zal,
En houd mij nu langer niet voor mal,
Of 'k zet de boel te huur wat gaauw,
Of ik zet de boel te huur.

4. Toen kwam de Bakker om zijn geld,
Maar die kon ook weêr gaan,
Het arme mofje wierd gekweld,
Hij bragt maar brood en kroeg geen geld,
De stumpert was er van ontsteld,
En hij ging zuchtend heen, benaauwd,
En hij ging zuchtend heen.

5. De Turfschipper die kwam ook,
Zei: baas betaal mij voort,
Toen liep hij weg gelijk een spook,
de turf was vergaan in asch en rook;
Geef geld, zei hij: 'k heb het noodig ook;
Maar hij kreeg maar geen cent, o je!
Maar hij kreeg maar geen cent.

6. De Komeneisman met de lij,

Kwam op dat zelfde pas,
Hier ben ik, zei hij: met de lij,
Maak je nu maar van je schulden vrij,
Zoo kan je weer borgen even vrij;
Maar hij kreeg niet met al, o je!
Maar hij kreeg niet met al.

7. De Melkboer en de Knapkoekvrouw,
Die kwamen net van pas,
Die zeide: wij zitten in het nouw,
Och baas en vrouw betaal ons gaauw,
Zoo blijf je gestadig aan de kaauw;
Maar geen van twee had geld, dat is naar,
Maar geen van twee had geld.
8. De man kreeg kwestie met zijn wijf,
Nu kwam de grootste pret,
Wat ben je een akelig tijdverdrijf.
Zei de man, ik geloof dat 'k niet lang blijf,
Want ik sta van je borgen stom en stijf,
En ik gaan naar de maan, o ja,
En ik gaan naar de maan.
9. Loop jij maar heen, zei toen het wijf,
Nu ik zit in de schuld,
Ik heb geen kleeren meer aan het lijf,
Het zit alles in het pandjeshuis vol en stijf,
en ik weet van angst niet waar ik blijf,
Jij warmt mij mooitjes op, niet waar?
Jij warmt mij mooitjes op.
10. Allo, ik wordt maar Remplasant,
Jou schelden ben ik moe,
Behelp je maar met een andere klant,
want ik heb aan jou al lang het land,
Je bent me al te veel bij de hand,
Ik geef jou aan de poes, madam!
Ik geef jou aan de poes.
11. Dat wijfje ging naar de slager heen,

En kocht lever, long en pens,
Zij kookte dat alles even gaar.
Nu zit ze op de sluis met varsche waar,
En de man drinkt braaf bitter en klaar,
En zingt maar braaf hoezee! hoezee!
En zingt maar braaf hoezee.

Het snoeperige boertje van Rotterdam.

Wijs: *Van de Lorem.*

1. Hoor hier wat nieuws van 't Boertje,
Al van het snoepend ploertje,
Van de stad Rotterdam,
Hoe hij in de lorem kwam;
Veel geld op zak voor zijn gemak,
Gekleed al in zijn beste pak,
Zoo ging die vrind toen in de wind,
Maar hoe raakt hij verblind.
2. Het snoepend Boertje dwaalden,
Waar hij briljant betaalden,

En dronk de beste wijn,
Hij had geen zorg of pijn;
Maar in zijn hoofd wierd 't brein verdoofd,
De wijn maakt hem van zin beroofd,
De Wafelkraam vond hij voornaam,
Om wat te eten gaan.

3. Daar vond hij een jong vrouwtje,
Een lief en lekker boutje,
Hij zei: dat lieve kind,
Gaat met mij in de wind;
De koop raakt klaar op geen gevaar,
Dacht nu het snoepend Boertje maar,
Doch 't meisje was een leepe gast,
Die hield hem trouw maar vast.

4. Zij ging hem hartelijk drukken,
Zij dacht jou moet ik plukken,
Smul jij jou buikje dik,
Dan ben ik in mijn schik;
Jou centen ja, die heb ik dra,
Dan spring in fluks van tra la la,
Kom stop maar graag wat in uw maag,
Wees niet in 't drinken traag.

5. Dit lievertje haar reden,
Was 't Boertje meê te vreden,
Hij dacht wel dat hij een schat,
Aan zoo'n beminde had.
Hij dronk braaf an, bij flesch en kan,
Dat hij niet langer staan en kan,
Dat was de zin van zijn vriendin,
Hij kwam de lorem in.

6. Toen ging zij met hem wandelen,
En over 't minnen handelen,
Zij pakte hem in zijn broek,
Toen was zijn geld voort zoek;

Nog niet te vreê, gaat zij nog meê,
En haar mondje was tot schertsen ree,
Tot dat zij strak een vuilnisbak,
Hem geeft tot zijn gemak.

7. Het snoepertje ging slapen,
Hij lag zoo frisch te gapen,
Of hij, lag op zijn bed,
Maar hij wierd mooi besmet;
Door drek en asch dat 't schande was,
Dit kwam hem daar nu slecht te pas,
Zijn geld was zoek en in zijn broek,
Had hij geen cent voor koek.
8. Nu kwam veel volk daar loopen,
Bij menigte en hoopen,
Die lachten om dien Boer,
Die zoo door de lorem voer.
Toen hij ontwaakt, was hij volmaakt,
Van mensch in eens tot zwijn gemaakt,
Hij liep zeer traag met het hoofd omlaag,
Met de lorem volle maag.
9. Zoo gaat het met veel Boertjes,
Met Rotterdammer ploertjes,
Als zij gaan in de wind,
Dan leven zij ontzind;
Hebben zij dan geld, is elk een held,
Maar kregen zij zoo'n zusje,
Dan is hun geld, of 't aanstonds smelt,
En dan zijn zij gekweld.

De vrolijke reiziger met zijn grootje.

Op een vrolijke wijs.

1. Vrienden! hoort naar mijn verhaal,
Hoe ik laatst kwam aan den dwaal,

Door de wereld hier en daar,
Een ieder vindt het raar;
Een klein oud grootje was mijn paard,
Met roode manen en groene staart,
En een molshoop op haar rug,
doch zij was extra vlug.

2. Ik sprong op haar met frissche moed,
En sprak: besje houd u goed,
Breng mij in een uurtje tijds,
Even naar de stad Parijs;
En met een nam zij een sprong,
En eer ik een versje van hap hap zong,
Zoo was ik midden in de stad,
Of ik gevlogen had.

3. 'k Kwam in een kroeg daar vond 'k wat raars,
Een groote bende Ooijevaars,
die walschte ieder met een aap,
de speelman was een knaap;
Een Noordsche Bok die droeg een bril,
Hij speelde maar van Jaep sta stil,
Op een drie els lange fluit,
want daar was net een bruid.

4. Van Parijs reed ik vliegend voort
Naar Turkije, ik had gehoord:
dat daar een Reus en Dwerg was,
Zuiver gemaakt van spiegelglas,
die zoude kuijeren naar Japan,
Nog harder als ik vliegen kan,
Maar toen ik daar kwam was het mis,
Ik had mij in mijn reis vergist.

5. Op mijn oude grootje haar rug,
Reed ik voort weer naar Osnabrug,
daar zag ik twee moffen staan,
die baden daar een spekpannekoek aan,
die was zoo groot, zoo dik en rond,

En woog wel zeven honderd pond,
En met drie happen was hij graag,
Gestopt in ieder mof zijn maag.

6. Aanstonds ging ik weer aan de loop,
Naar de Kaap de Goede Hoop,
daar danste een Schildpad op de koord,
Zijn rok die was met goud geboord,
En op zijn hoofd een tulleband,
Met groote pluimen om de rand,
Hij was vrolijk en zoo blij,
En zong: hei kokkerij.

7. Toen ging ik weer naar Groenland toe,
Mijn oude Grootje was niet moê,
daar zag 'k een groote Olyphant,
die reed daar schaatsen aan de kant;
Een jonge dame zag ik meê,
die schoof een Walvisch in een slee,
Een Kapper als een fransche heer,
die kapte een IJsbeer.

8. Ik had in de kou niet langer trek,
Ik ging daarop naar Kraantje Lek,
daar zag ik van verre staan,
Een groote Baviaan,
die kuijerde op zijn gemak,
En riep: koop brillen en almanak;
Hij had een groote bak voor 't lijf,
Met goed voor elks gerijf.

9. Toen 't oude wijfje Haarlem rook,
Veranderde zij in een spook,
En is naar Haarlem toe gegaan,
Liet mijn alleen daar staan;
Ik was ook van mijn reis vermoeid,
Mijn lijf en ribben zwaar verknoeid,
Vrienden! ik raad u tot gerijf,
Rijd nooit op een oud wijf.

Justitie gedaan door Hertog Karel, Graaf van Zeeland, aan zijn Gouverneur, over het verkrachten van een eerbare Vrouw, omdat hij haar Man in de Gevangenis liet onthoofden, waarvoor hij Gouverneur is gestraft met de dood.

Wijs: Als 't begint.

1. O wereld vol van overdaad!
   Wat baart gij open wegen,
   Tot alderhande kwaad.
   Tot wraak bedrijf en moord,
   Een zaak nooit meer gehoord,
   Zal ik u brengen voort, zal ik u, enz.
2. In Zeeland is dit feit geschied,
   Ter tijd van hertog Karel,

Hier voerde 't groot gebied,
Zijn Gouverneur bekend,
Heeft hem tot kwaad gewend,
Maar kreeg een droevig end. Maar, enz.

3. Hij sloeg een geil en dartel oog,
Op eenen edel vrouwe,
't Geen hem op 't laatst bedroog,
En sprak mijn hartenlust,
Zal nimmer zijn gerust,
Voor gij mijn vlammen bluscht, Voor gij enz.
4. Zij als een eerbaar kuische vrouw,
Sprak: Heer! zou ik verbreken,
Met uw den echten trouw?
Zou ik mijn lieve man,
Doen zulke gruwel an?
Ach spreek daar nimmer van, Ach spreek enz.
5. Hij met een opstinaat gemoed,
Ging zich naar huis toe keeren,
Heel toornig en verwoed;
Hij liet van stonden aan,
Zijn dienaars henen gaan,
En hield haar man gevaân, En hield, enz.
6. Betichte hem van landverraad,
Zijn vrouw geheel verslagen,
Die vraagd op heeter daad,
Wat mag de oorzaak zijn?
Dat dus mijn man vol pijn,
Daar moet gevangen zijn, Daar moet enz.
7. Uw man, sprak hij: wou 't land verraân,
Ik zal hem door Beuls handen,
Doen 't hoofd van 't ligchaam slaan;
Maar bij mijn magt ik zweer,
Voldoet gij mijn begeer?
Gij krijgt uw man dan weer, Gij krijgt enz.

8. Die fout werd hem vergeven dra,
   Voldoet gij mijne lusten,
   Zoo krijgt uw Man gena;
   Dus kiest in dat geval,
   Mijn wil te doen vooral,
   Of ik hem straffen zal, Of ik hem enz.
9. De kuische vrouwe toog mitsdien,
   Zeer bitterlijk aan 't schreijen,
   Zal ik mijn Man dan zien
   't Hoofd vallen voor hem neêr,
   Of afstaan van mijn eer,
   En dat om u begeer, En dat om u enz.
10. Mijn lieve man is mij zoo goed,
   Als eenig schat op aarde,
   Of als mijn eer en goed;
   Mijn eer en goed en pand,
   Mijn Man mijn regterhand!
   't Moet een van bei aan kant, 't Moet enz.
11. De booswicht greep haar bij de hand,
   In 't midden van haar klagen;
   Wierp haar op 't ledekant,
   En heeft zoo heel gerust,
   Zijn geile dartele lust,
   Tot walgens toe gebluscht, Tot walgens enz.
12. Toen sprak hij vrouwe gaat nu heen,
   En morgen moogt gij halen,
   Uw Man uit het geween;
   Bedroeft is zij gegaan,
   Hij liet van stonden aan,
   Haar man het hoofd afslaan, Haar man enz.
13. Des 's morgens opent zij haar deur.
   En ging vrijmoedig treden,
   Al naar den Gouverneur;
   En sprak groot mogend Heer,

Geeft mij mijn man nu weêr,
Voor mijn geschonden eer, Voor mijn enz.

14. Hij riep twee Dienaars voor den dag,
Die bragten haar ter plaatse,
Daar zij haar Man aanzag;
Daar lag hij zonder hoofd,
Van 't bloedig zwaard verdoofd,
Van 't leven wreed berooft. Van 't leven enz.

15. Zij viel op 't doode ligchaam neêr,
En kuste zijne wangen:
En schreide om haar eer;
Trok 't hair uit d'hersenpan,
En riep: o snood tiran!
Vermoord gij zoo mijn man! Vermoord enz.

16. Zij ging als zinn'loos en verwoed,
Haar bitt're nood toen klagen
Haar allernaaste bloed;
Den Gouverneur! o schand,
Heeft mij mijn eer ontmand,
Mijn man geleid in 't zand, Mijn man enz.

17. Haar vrienden spraken: Nicht wel hoe,
Laat ons van Zeeland reizen,
Terstond naar Holland toe.
En klagen daar dat kwaad,
En gruwelijke daad,
Aan den Hertog groot van staat, Aan den enz.

18. Men kwam zeer haast en ongemeen,
Tot Delft binnen rijden,
Men ging ten Hove treên,
Men sprak den Hertog aan,
Deed hem de zaak verstaan,
Hoe 't al was toegegaan, Hoe 't al enz.

19. Ach! wreekt de dood van mijnen man,
Wreekt mijn geschende eere,

Zoo iemand wreken kan;
Uw valsche Gouverneur,
Die bragt mij in 't getreur,
Besteld hem straf daarvoor, Besteld hem enz.

20. De Hertog sprak: u wel bezind,
En let wel op uw reden,
Hij is mij een goed vrind,
Ik daag hem voor het regt,
Om deze daad zoo slecht,
Bedenkt wel wat gij zegt, Bedenkt wel enz.

21. Mijnheer! zoo de zaak is onwaar,
Zoo laat mijn ligchaam zagen,
Aan stukken van malkaâr:
Of helpt mij onder de aard,
Door een Scherpregterszwaard,
De dood mij niet vervaard, De dood enz.

22. De Hertog liet de breede raad
Terstond ten Hof vergaren,
Om dit vervloekte kwaad
Te straffen ongemeen;
Men deed de vrouw alleen,
Al in een kamer treên, Al in een enz.

23. Toen kwam de Booswicht voor den dag,
Voor de Hooge Raad verscheenen,
En sprak met blij gelach:
Wat is de oorzaak toch, mijnheer!
Dat ik om uw begeer,
Kom reizen hier zoo veer, Kom reizen enz.

24. De Hertog sprak hem vreeslijk aan:
Gij eervergeten schelm,
Wat kwaad hebt gij gedaan?
Een eerb're vrouw verkracht,
Haar Man ter dood gebragt,
Denkt dat u straf verwacht, Denkt enz.

25. Hij sprak: wie legt mij dit ten last,
Het zijn verdigte logens,
O Vorst! daar is niet aan vast;
Stel mijn partij ten toon,
Ik zweer u bij de Goôn,
Hij krijgt verdiende loon, Hij krijgt enz.
26. Den Hertog sprak: o Gouverneur!
'k Zal opregt blijk u toonen,
Men opende de deur,
Toen wierd zijn hart belaân,
Hij zag de vrouwe aan,
Bedroeft daar voor hem staan, Bedroeft enz.
27. Don Karel wierd als obstinaat,
Sprak: kend gij wel deez' vrouwe?
Die hier uw voor u staat,
Dit is uw vijandin,
Die gij door geile min,
Dwong naar uw lust en zin, Dwong enz.
28. Hij viel van schaamt ter aarde neêr,
den Hertog sprak met reden,
Hersteld deez' vrouw haar eer;
Ik wil tot straffensschuld,
dat gij hier met geduld,
Terstond haar echten zult, Terstond enz.
29. Don Karel vraagde aan deez' vrouw:
Of zij haar wou begeven,
Met hem in d'Echte Trouw?
Zij sprak: o Vorst ik kan,
In d'Echt niet nemen an,
den moorder van mijn man, Den enz.
30. Hij sprak: 't zal u niet schad'lijk zijn,
Gij zult ook wraak genieten,
Zoo doet den raad van mijn,
dus voort door vrienden raad,

En 's Hertogs zoete praat,
Zij 't jawoord geven gaat, Zij 't ja- enz.

31. Dus wierd de Weduwe weêr de Bruid,
En d'huw'lijksvoorwaarden,
Wierd daar geschreven uit:
Al lijd zij nooit geen kraam,
En hij te sterven kwaam,
Zoo bleef zij erfgenaam, Zoo bleef enz.

32. Dus wierd den Priester voort gehaald,
Het huwelijk wierd bevestigt,
En voor den Raad bepaald;
den Gouverneur sprak: Heer!
Wij danken de Hertog zeer,
Voor deez' genooten eer, Voor deez' enz.

33. Don Karel vraagde: zijt gij te vreên?
Ja Heer! en wij vertrekken,
Met alle dankbaarheên;
Zoo sprak hij zeer lieftal,
Mijn bruiloftsfeest die zal,
Ook volgen na 't geval, Ook volgen enz.

34. Neen, sprak de Vorst: naar mijn vermoên,
Zoo moet gij de Justitie
En mij, ook eerst voldoen,
Zoo knield nu voor het zand,
Opdat gij door Beulshand,
Gestraft wordt meer met schand, Ge- enz.

35. Hij bad den Vorst om lijfsgenâ,
Maar 't smeken was verloren,
Den Hertog sprak nu dra:
Scherpregter! volgt mijn last,
En geeft den snooden gast,
Het loon hem toegepast, Het loon enz.

36. Men sloeg hem 't hoofd af met een slag,
Het welk deez' jonge weduw',

Met blijdschap al aan zag;
Zij kreeg na zijnen dood,
Al de goederen groot,
Dat hielp haar uit den nood, Dat enz.

37. Dit is waarachtig zoo geschied,
Ten tijd als Hertog Karel,
Voerden het groot gebied;
Hiermeê wordt ons getoond:
Dat straf geen vriend verschoond,
Maar 't kwaad zijn meester loon, Maar enz.

Eer zij den Hertog en de Justitie groot,
Dat zij hem lieten brengen zoo ter dood.

Een Lied voor booze Zondaars.

Wijs: Mameer ik zeg, en gij moet weten.

1. Gij booze Zondaars moogt wel beven,
Die voortaan zoekt hier in dit leven:
Des werelds lusten en plaizier,
Waardoor gij eeuwig gaat verloren,
En eens die droeve stem zult hooren:
Gaat weg van mij in 't helsche vier.
2. Zeer schielijk werd gij weggenomen,
Want ziet de duivels zullen komen,

En sleepen u gelijk een hond,
Naar 't vuur, alwaar veel duizend pijnen,
Die nimmermeer zullen verdwijnen,
Staâg werd gevonden t'aller stond.

3. Wiens hart bevangt geen schrik of vreezen?
Want daar zal 't eeuwig duister wezen,
En nimmermeer een schemerlicht;
Gij zult wel knarsen op uw tanden,
Dat gij uw voeten en uw handen,
Hier staâg tot onregt hebt gerigt.
4. Maar niets zal het u kunnen baten,
Godes toorn zal u nooit verlaten,
De duivels zullen met vermaak,
U schier verstikken door het rooken,
En 't vuur al meer en meer opstoken,
Dit alles is hun lust en smaak.
5. Gods goedheid moet gij staag ontbeeren,
En 't vuur dat zal u nooit verteeren,
Waarin gij eeuwig branden moet;
Gij zult ook nimmer zijn met vreden,
Ja niet een lid van al uw leden,
Verminderd wordt door deze gloed.
6. Hoereerders! staakt uw vuile lusten,
En zoekt voortaan niet meer te rusten,
In d'een of andere hoer haar schoot;
Wilt dezen regel voor uw stellen,
Haar wegen leiden u ter hellen,
En in een eindelooze dood.
7. Gij dronkaards! laat u dit niet belgen,
Die bier en wijn weet in te zwelgen,
Tot dat gij stom ligt op de straat;
Wilt gij het 's werelds vreugd verkiezen,
Gij zult den Hemel haast verliezen,
Den Hel voor u al open staat.
8. Gij Rijken! die dikmaals den armen,

Laat voor uw deur zoo droevig kermen,
En dat slechts maar om een stuk brood,
Gij jaagt hen als een hond'naar buiten,
Godt zal u uit den Hemel sluiten,
In d'allerschrikkelijkste nood.

9. Wel vrienden! wilt u naarstig weeren,
Om van die wegen af te keeren,
Opdat gij namaals zeer verblijd,
Uw Schepper eeuwig hier moogt looven,
En zoo de duivelen berooven,
Haar heerschappij tot allertijd.

10. Wij bidden U, o Opperkoning!
Logeerd ons in uw hemelwoning,
Alwaar het altijd dag zal zijn;
wilt ons door uwen geest geleiden,
Opdat, wanneer wij zullen scheiden,
Bevrijd zijn van de helsche pijn.

Het gulden Uurslag.

Wijs: Het Nachtegaaltje kleine.

1. Komt hier bedrukte zielen!
Hoort naar uw schuldig pligt,
't Geen ieder uur ons leerd,
die vol in zonden krielen,
En hoort naar mijn berigt:
Uw buigzaam toch verneerd,
Naar wil, lust en begeert,
Zal ik mij hier vertoonen,
Gelijk ik voormaals plag,
't Eind zal het werk kroonen,
Twaalf Uren is een dag.

2. De Klok is Één geslagen,
Gedenkt aan éénen God,
die 't alles geeft en voed,

Één Wereld met behagen,
Één Kerk werd veel bespot;
Één Middelaar Christus goed,
Ook één Geloof zeer zoet;
Één weg ten eeuwig leven,
die Christus heeft bereid,
Voor die Hem hier aankleven,
Zoo ons de Schrift verbreid.

3. De Klok slaat Twee wilt merken,
God schiep in den begin,
Twee schoone Lichten groot,
Twee Menschen tot versterken,
Bragt hij ter wereld in;
Adam en Eva bloot,
Waaruit den Mensch eerst sproot,
Is alleen stof en aarde,
Doch naarstig hier op let,
God gaf Moses vol waarden,
Twee Tafels in zijn Wet.

4. De Klok slaat Drie mits dezen,
Denkt Drie Personen zijn,
In 't Goddelijk bestant,
Een waren God in Wezen,
Hoort naar de woorden mijn;
Nu toch gelijker hand,
God Drie Feesttijden zond,
In 't Jaar aan d'Israëlieten,
die hebben zij geëerd,
Drie Jongelings deed men smijten,
In 't vuur doch niet verteerd.

5. De Klok slaat Vier wilt weten,
Vier Monarchen hoog,
Naar Daniëls beschrijf,
d Evangelisten vermeten,
Zijn Vier in haar vertoog,

Tot vreugd voor ziel en lijf,
Uit 't Paradijs zeer stijf,
Vloeiden ook Vier Rivieren,
Vier Elementen ziet,
Het Jaar door Gods bestieren,
In Vieren regt bediet.
6. De Klok slaat Vijf wilt hooren,
Vijf Boeken Moses schreef,
Vijf Wonden kreeg Gods Zoon,
Vijf Steenen om te doorboren,
En David zoo verdreef;
den Goliath tot hoon,
denkt Christus met Vijf Broôn,
Vijf Duizend menschen spijsden,
Vijf dwaze Maagden gaan,
Bedrukt, en God bewijsden,
Sodom zijn straffe aan.
7. De Klok slaat Zes denkt meden,
In Zes dagen heeft de Heer,
Het alles wel gemaakt,
Zes toevluchtige Steden,
Israëls Volk met begeer;
Gods gunst is haar genaakt,
Zes dagen vast gestaakt,
Mogten zij het Manna rapen,
In de wilde Woestijn;
Christus maakt Bruiloftsknapen,
Zes kruiken water wijn.
8. Wanneer de Klok slaat Zeven:
Gedenkt God heeft gerust
Al van zijn arrebeid;
En Jacob heeft begeven,
Al na zijn wil en lust,
Zeven jaar dienstbaarheid,
Om Rachel zoo gereid,

Men leest van Farao's tijden:
Zeven jaar goed en kwaad,
Een Koning, moest belijden,
Met gras dat op 't veld staat.
9. Slaat de Klok Acht wilt denken:
Acht wonderen perfekt,
door Elias verklaard,
Laat uw gemoed niet krenken,
Maar toont u als verwekt;
Acht menschen zijn gespaard,
In d'Ark Noachs bewaard,
Ten Achtsten dag besneden
Wierd onzen' Heiland meê,
Hij als een Vorst der vreden,
Hier zoo zijn intree dee.
10 Wel als de Klok slaat Negen,
denkt David lag in Zond',
Wel Negen Maanden lang,
d'Wijngaardsliên daarentegen,
Zoo het de Heer bevond,
Gaf loon zonder bedwang,
Maar Godes Zoon zeer bang,
Ten Negen uur naar wenschen,
Riep Hij met droeve klagt:
Aan 't kruis voor vele menschen:
Het is nu al volbragt.
11. Slaat de klok tien met zinnen,
Denkt hoe tien dagen fel,
God in Egypte gaf;
Jerobeams beginnen,
Was 't volk van Israël:
Tien stammen fel en straf,
Dat Christus was uit 't graf,
Wou Thomas niet geloven,
Van tien getuigenis.

God zond ons hier van boven,
Ook tien Geboden wis.
12. Is de Klok Elf geslagen,
Denkt elf Apostelen maar,
Die zijn gebleven trouw,
Volgt hun in aller wegen,
Zoo komt gij meê hierna,
In 't Hemelsche gebouw,
Bevrijdt van alle rouw;
Gods wijngaard zonder treuren,
Zal altijd open staan,
Kwaamt gij ter elfder uren,
Hij zou u niet afslaan.
13. Is 't Twaalf wilt hier op achten,
Want Israëls volk vooreerst,
Bestond uit eender som,
Hier zoo in twaalf geslachten;
Twaalf Spions onbevreest,
Gingen in Cana om,
Twaalf steenen ik nog vond,
In Aarons borstlap stonden;
't Jaar is zoo afgebeeld,
't Werd doorgaans nog bevonden,
Zoo is het al verdeeld.
14. Wilt dit toch wel onthouden,
Waar dat gij keert of gaat,
In deze wereld wijd,
Gij mannen en de vrouwen,
Tot uwer ziele baat;
In den bekwamen tijd,
En neemt niet lang respijt;
wilt dit gestadig leeren,
Gedurig en altoos,
En wilt u God staâg eeren,
Verlaat de zonden boos.

Lof der Boeren.

Op de wijs van Cecilia.

1. Als vader Adam spitte en moeder Evan span,
   Waar vond men toen de Heeren of ook den edelman?
   Hoort pausen en prelaten, die wonder zijt geacht,
   Hoort groote potentaten, die êel zijn van geslacht;
      Hoort menschen al te gader,
      Adam is uwe vader;
   En waarom dan de boeren zoo wonderlijk versmaad,
   De boeren en de heeren zijn beid' van Adams zaad.
2. Den eersten boer was Adam en ook de eerste heer,
   Wat willen dan de heeren als boeren wezen meer?
   Kom kust den boer de handen en valt voor hem te voet,
   Voor al de goede gaven die gij u hem geven doet;
      Den boer die moet het geven,
      Waar zoudt gij âars van leven,

En was den boer niet bezig van 's morgens vroeg aan,
Met spitten en met spaden wij zouden haast vergaan,

3. De paus en kardinalen, met hun geheelen raad,
Bisschoppen en prelaten, de abt in zijnen staat;
Provoosten en plabanen, doctoren in 't gemeen,
Pastoors en kapellanen, de koersters groot en kleen,
Met al de kanunniken,
En zoo veel duizend munniken,
Het komt al van de tiende van rente en van vee,
Alwaar zij staâg van leven en onderhouden meê.

4. Hoe zou de Koning kunnen met zijnen stoet bestaan
En tegen zijn vijanden zoo kloek ten oorlog gaan?
Hoe zou hij zijn soldaten betalen te allen tijd,
En ook zijn vette haanen staâg houden tot den strijd?
Den boer die geeft de lasten,
Al moet hij somtijds vasten,
Met tollen en accijnsen zoo wordt den boer gekweld,
Dat zij hun magen voeren dat komt van 't boerengeld.

5. Hoe zouden groote prinsen en al den adeldom,
Zoo lustig banketteeren altijd uit volle bron,
Met kiekens en kapoenen en delicaten kost,
Met wijnen en citroenen en delicate most,
Den boer die moet met beven,
Het aan mijnheere geven,
Hij moet den hof beplanten en persen ook den wijn,
En kroppen de kapuijen waarmee zij vrolijk zijn.

6. Hoe zou de kale jonker toch voeren zijnen staat,
Met laarzen en met sporen zoo slent'ren langs de straat
Hoe zou hij corchet dragen met stoffe laarsjes aan,
En als een Haagsche juffer voor mal daar henen gaan,
Den boer moet brengen schijven,
Of jonker die zou kijven,
Het komt al van een hoefken dat hij zoo hoog verpacht
En daarop dommineerd hij steeds met alle magt.

7. Wat zou de koopman maken en ook de winkelier,
Hoe zou hij zijne waren verkoopen alzoo duur?
Hoe zoude hij bedriegen den armen ambachtsman,
Met wonderlijk te liegen zoo dikwijls als hij kan;
Van alles moeten boeren,
Al naar de steden voeren,
Van boter en van kazen van granen allerlei,
Van koorn en van haver van tarwe en boekwei.
8. Den Mulder met zijn knechten die zouden gaauw vergaan,
Als hij maar eens drie maanden moest wezen zonder graan,
Hoe zou hij kunnen tasten zoo diep in ieders zak,
Hij zou wel moeten vasten als hem den boer ontbrak;
Den boer die moet aanhalen,
Zou daar den Mulder malen,
Den Mulder die moet eeren de boer en ook de wind,
De wind en ook de boeren die zijn des Mulders vrind.
9. De brouwer die zou worden zoo mager als een hout,
Als hij niet van de boeren kon koopen gerst en mout,
Hoe zou hij kunnen brouwen dat mals en edel nat,
Waardoor wel mans en vrouwen zoo dikwijls worden zat,
Den brouwer en de bakker,
't Leeft van de Boerenakker,
den Bakker die zou worden zonder den boerzeer kaal,
Hij zou verkoopen moeten den oven en zijn paal.
10. Hoe zouden jonge kinders opwasschen wel zoo rap
Als zij niet mogten eten den zoetenmelkspap,
Hoe zouden zieke menschen zoo gaauw weêr zijn gezond,
Want wat zij kunnen wenschen tot smaak van hunnen mond,
Versch eijertje of een hoentje,

Een erwtje of een boontje,
Een kieken wel gebraden en ook wat klein gebeent',
Een vischje of een lijster die haar de moer verleend.
11. Hoe zou de ouden man in 't hoekje van den schouw,
Zijn voeten kunnen warmen hij zou vergaan van kou;
Hoe konden oude wijven die nu zijn van de tand,
Zoolang in 't leven blijven als zij niet bij de hand,
En hadden boekweitkoeken,
Waar zouden zij die zoeken?
Het komt al van de boeren de boer die bost het hout,
den Boer steekt uit de veenen den turf menigvouwd.
12. Maar met permissie boeren, boerinnen al te maal,
Al heb ik u geprezen 't is maar in 't generaal,
Al zijt gij prijzenswaardig, al moet gij zijn geacht,
Zijt daarom niet hovaardig maar houdt u zonder pragt.
Wilt de ootmoed aankleven,
Altoos in deugden leven,
Zijt dank baar aan den Schepper en looft Hem op dit pas
En zegt ook alle dagen eens *Deo gratias.*

Een Kluchtig Liedje van de goedigheid eener Weduwvrouw.

Wijs: Met een pluimken op.

Weduwvrouwtjes! al te malen,

Steld uw droefheid aan een kant,
Ik zal u wat gaan verhalen,
Geschied in het Luykerland;
Van een Weduwvrouw nog kras,
Die haar man gestorven was:
Zeven weken en drie dagen,
Hoort eens hoe dat daar kwam vragen,
Een Schoenmaker naar logies,
Die kwam reizen van Parijs.

2. Deze vrouw uit caritate,
Was den armen goedertier,
Zij zei: vriend! kom van de straten,
Zit in huis wat bij het vier:
Hij sprak haar met goê woorden toe,
Vrouwtjelief! ik ben zoo moê;
Zij vraagde aan hem met reden,
Vriend! van waar komt gij getreden?
Van Parijs, sprak deze knecht,
Daar het gaat nu alles slecht.

3. Komt gij van 't Paradijs getreden,
Vriend! gij zijt mij wellekom,
Mijn man is ook overleden,
Maar en komt niet eens weerom,
En den Pastoor maakt mij wijs:
Dat hij is in 't Paradijs;
Zijt gij nu van daar gekomen?
Hebt gij niets van hem vernomen?
Het was zoo een goede man,
Die wel klompen maken kan.

4. Ja, ik ken hem wel ter degen,
Sprak deez' fijn gesleepen knecht,
Hij heeft op mijn logies gelegen,
Och, het gaat met hem zoo slecht;
Hij is wel in 't Hemelperk,

Maar hij loopt daar zonder werk,
Wel dit zijn de meeste plagen,
Niemand mag daar klompen dragen,
Dus zoo loopt hij zonder schoen,
En zonder kleêren aan te doen.

5. Lieve Heer! mijn leden beven,
Sprak die vrouw geheel belaân,
Hij kon hier zoo weeldrig leven,
Moest hij daarom van mij gaan?
't Is waar hij was heel naakt gesteld,
Zonder kleêr of zonder geld;
Ei, zwijg toch van meer te spreken,
Sprak de knecht mijn hart moet breken,
Want hij is gelijk een dood,
Door de arremoede groot.

6. Vriend! keert gij haast wederomme,
'k Zal terstond maken gereed:
Twintig guldens geld in somme,
En daarbij zijn beste kleed;
'k Zal het steeken in een zak,
Gij kunt 't dragen met gemak.
'k Zal het doen zonder te falen,
Maar dat moet gij mij bepalen,
Zij zei: ik en weiger u geen geld,
Ziet dat gij 't maar goed besteld.

7. Zij maakte de accordatie,
Dat zij gaf een patekon,
Toen sprak deze vrouw: eilatie,
Dat is nog geld dat mijn man won,
Heeft dat pak hem opgeleid,
En heeft hem adieu gezeid
Toen ging zij bij haar gebuuren
Vertellen, haar avonturen,
Wat dat zij van hare schat,

Aan haar man gezonden had.
8. Wel wie drommel zou op aarde,
Sprak een man, gij zijt dit kwijt,
Ten zij dat er een te paarde,
Met er haast hem achter rijd;
Hij sprong op zijn paard aldaar,
En hij reed hem achter naar,
Maar de knecht keek dikwijls omme,
En toen hij dat paard zag komme,
Stak het pak daar in een gracht,
En hij wenschte hem goeden dag.
9. Vriend! hebt gij niet een vernomen?
Met een groote zak belaân?
Ja, sprak hij: 'k heb hem zien komen,
Maar hij is in 't bosch gegaan;
Hij zei: ei houd mijn paard toch wat,
Ik zal hem loopen achter 't gat,
Dat was 't wat de knecht begeerde,
Hij sprong haastiglijk te peerde,
Met het paard zoo reed hij voort,
Dat van hem nooit is gehoord.
10. Toen hij 't bosch wel had doorkeken,
Is hij wederom gekeerd,
Maar de man stond zonder spreken,
Als hij hem vond zonder peerd;
Dus bedacht hij t'zijner baad,
Eenen slimmen goeden raad,
Hij ging aan de vrouw verkonden,
Och ik heb den Bode gevonden,
Ja, gij hebt immers gelijk,
Dat hij kwam van 't Hemelrijk.
11. Ach! hij scheide hier van 't leven,
Somtijds viel hij op zijn knieën,
Ik heb hem mijn paard gegeven,

Omdat hij nog zoude zien,
Want hij was zeer zwaar gelaân,
Dat hij niet en konde gaan;
Och, gebuur! ik zal 't u loonen,
Dat gij uw goed hart ging toonen,
'k Wil betalen straks uw paard,
Zegt mij maar wat het was waard.
12. Zij betaalde hem 't paard mits dezen,
En zij sprak geheel verblijd,
Nu behoef ik niet te vreezen,
Want hij zal in korten tijd,
In het Paradijs dan zijn,
Want mijn man is uit de pijn.
Dus waren zij alle drij,
Nu zeer vrolijk en regt blij,
't Vrouwtje was gerust gesteld,
Wie lacht niet daar men dit verteld.

Het droevig uiteinde van twee Verliefde.

Wijs: Van de blaauwe Vlag.

De liefde met een zoet genugt,

Baart zoo menig' droeve zucht,
Gelijk ik zal verhalen,
Van een Koopmans zoon verstaat,
In de Rotterdamsche palen,
Die een dochter minnen gaat.
Deze dochter met er spoed,
Was een Linnennaaister goed,
In zijn vaders huis wilt letten,
Diende zij voor kost en loon,
Waarop hij zijn zinnen zetten,
Op dit eerbaar Maagdje schoon,
Hij sprak tot haar menigmaal,
Met een minnelijke taal,
Schoonste! die er leeft op aarde,
Ik kom uw bieden mijne trouw,
Mogt ik schoonste blom vol waarde!
Uw genieten tot mijn vrouw.
Zij als een eerbare Maagd,
Sprak: tot mij geen liefde draagt,
Stel op mij toch niet uw zinnen,
Wijl ik heb niets als mijn eer,
Gaat een edel dame minnen,
Want gij zijt een magtig heer.
Deze Jonker, rijk van min,
Sprak: mijn overschoon Godin,
Laat ons zamen toch vereenen,
Tot de dood ons leven scheidt,
Daar is een ring met zeven steenen,
Tot een blijk van trouwigheid.
Deze Maagd door min belaân,
Heeft zijn trouw genomen aan,
Zij omhelsden met haar beiden,
Toen elkander met genugt,
En zij zwoeren nooit te scheiden,

Waarop dat zij raakt bevrucht.
Zijn vader heeft hij toen gevraagt,
Om te trouwen deze Maagd:
Vader! wilt uw niet verstoren,
Laat het wezen toch uw zin,
Want ik heb haar trouw gezworen,
En gekregen tot mijn min.
De vader sprak zeer opstinaat,
Neen ik dat niet toe en laat,
'k Zag u liever voor mijn oogen,
Met een strop om uwen keel,
Eer ik dat ooit zou gedoogen,
Kiest een rijker tot uw deel.
Vader als het wezen kan,
Laat het toch geschieden dan,
Laat ons trouwen t'onzer baten,
En voor schande ons behoed,
Want ik zal haar nooit verlaten,
Zij draagt van mijn vleesch en bloed.
De vader met een booze vond,
Sprak: gij moet van hier terstond,
Naar Moskoviën gaan varen,
Nemen u negotie waar,
Als gij thuis komt van de baren,
Zult gij trouwen met elkaâr.
Deze Jonker met bescheid,
Heeft dit aan zijn Lief gezeid,
Die daarom droefheid ging toonen,
Doch hij sprak: hebt goeden moed,
Daar zijn duizend goude kroonen,
En een brief al met mijn bloed.
Zij was daar niet meê te vreê,
Sprak: Lief! laat ik varen meê
Toen gingen zij het overleggen,

Haar in 't schip te bergen meê,
Zonder iemand het te zeggen,
Tot zij waren diep in zee.
't Schiep voer uit de Maas zoo voort,
Naar Moskoviën dit aanhoort;
Doch de zee door storm en winden,
Bragt haar op een klip aldaar,
Daar het schip in 't kort verslinde,
En zij alle in doods gevaar.
't Volk kwam te naauwer nood,
Nog aan land met sloep en boot,
Doch de Koopmans zoon verheven,
Is op Gods genaden heen,
Op een plank in zee gedreven,
Met deez' Maget vol geween.
Na twee dagen tijd zeer klaar,
Wierden zij het land gewaar,
In Moskoviën wilt weten,
Kwamen in een bosch te land,
Daar zij zochten naar wat eten,
't Geen hun diende tot bijstand.
Als zij zijn in 't bosch gegaan,
Kwamen daar twee beeren aan;
Droefheid zag men daar gebeuren,
Wat deze beeren als verwoed,
Gingen deze maagd verscheuren,
Dat deez' Jonker treuren doet.
Hij schrijft daar op staande voet,
Eene brief al met zijn bloed,
Met het opschrift daar beneven,
Waarin hij de schuld van al,
Aan zijn vader klaar gaat geven,
Van dat droevig ongeval.
Hij neemt daar een kort besluit,

Om te sterven met zijn bruid,
Trekt de degen van zijn zijde,
Stak die in zijn jongeren hart,
Waardoor hij in korten tijden,
Van de dood verslonden werd.
Een Pelgrim kwam daar voorbij,
Vond deez' brief nog aan zijn zij,
Ging die te Moscou bestellen,
En van daar op Rotterdam,
Aan zijn vader die met kwellen,
Deze droeve maar vernam.
Deze Koopman dit gelooft,
Wierd van zinnen heel berooft,
Dat hij weigerde de gratie,
Aan zijn zoon tot d'echte trouw,
En heeft zich uit disperatie,
Gaan verhangen aan een touw.
Hier kan ieder geven acht,
Wat de liefde heeft voor kracht,
Als twee harte zaâm vergaren,
Door de liefde rein van aard,
Ouders! wilt haar laten paren,
Eer 't weêr d'oude droefheid baard.

Vrijagie van Drooge Kees met Trijn.

Trijn, mijn engel, mijn godin! Gij alleen kunt mij mij mij bekoren, Uw schoonheid staat in mijn zin, Ik offer uw mijn trouwe min, Ach, wilt mijn klagt aanhooren, Gij alleen kunt mij mij mij bekoren.

Wel Kees wat een malle praat, 'k Loof dat gij zoekt mij mij mij te foppen, Gij loopt als een zoo langs straat, Wie zegt uw dat gij

zoo laat, Aan mijn deur moet kloppen, 'k Loof gij zoekt mij mij mij te foppen.

Neen waarentig zoete Meid! Ik mag uw zoo zoo zoo graag leijen. Mijn Teunis vaâr met goed bescheid, Heeft al lang tot mij gezeid Trijntje moet gij vreijen, 'k Mag u zeker zoo zoo zoo wel leijen.

Wel of Teunis zoo wat kal, 'k Moet er zeker schier schier schier naar vragen, Doch zoo mijn schoonheid uw geval. 'k Loof dat gij wat met mij malt, Ik zou 't wel durven wagen, 'k Moet er zeker schier schier schier naar vragen.

Ik heb het er thans opgezet, Trijntje daarmeê zal zal zal ik het wagen Maar ziedaar ik wordt belet. 't Wordt zoo laat ik moet naar bed, Dat is naar mijn behagen, Trijn zie daarna zal ik ik ik het wagen.

Hier gaat drooge Kees naar huis, Ik wou met hem zoo graag graag graag een reisje, Is het niet een droevig kruis, Ik moet zoo stil zijn als een muis, Ach ik arm Meisje, Ik wou met hem zoo graag graag graag een reisje.

Wel dat gaat aan mijn verstand, Wel te willen maar niet niet niet te kennen, Ik loof dat ook aan alle kant, Zoo in Steê als op het land, Mijns gelijks wel bennen, Die wel willen maar maar maar niet kennen.

Hier meê nu gaat Trijn naar huis. Maar zij is heel heel heel verslagen, Omdat Kees nu als een muis. Wegloopt zonder haar de luis, Van haar lijf te jagen, Want zij is heel heel heel verslagen.

Een Nieuw Lied, van eene Dienstmaagd welke bij hare Jufvrouw in de Kraam is gekomen.

Wijs: Van de Liereboela.

Lieve vrienden! blijft wat staan,
En hoord deze klucht eens aan,
't Is omtrent nu zeven jaren,
Dat een jong Heer is getrouwd,
Ging hem in den echt vergaren,
Maar het heeft hem haast berouwd.

2. De eerste nacht wanneer hij zou
Doen gelijk als man en vrouw,
Straks gingen zijn oogen open,
Hoe dat zij geschapen was.
Zag hij, en hij was bedrogen,
Toen verdraaiden het compas.

3. Hij ging naar de Magiestraat,
Geeft mij Heeren! goede rand,
Want ik moet nu van haar scheiden,
Geeft mij toch hiervan een brief,

Ik kan niet langer beiden,
Zij is nooit tot mijn gerief.

4. Als hij toen zijn afscheid nam,
Van dat alderzoetste lam,
Heeft de Jufvrouw met het Meisje,
Zaâm geslapen op een bed,
Ik weet niet hoe menig reisje,
Maar het is niet als te net.

5. De Jufvrouw was van beide egaal,
Die dit leest verstaat de taal,
Maar wij zullen 't straks bevinden,
Want des dienstmeid die raakt zwaar,
Zij is ook verlost van 't kinde,
En de Jufvrouw is de Vaêr.

6. De Jufvrouw werd gevisenteerd,
Of iets aan haar lijf mankeerd,
Maar zij is voor goed geschouwen,
Wel bekwaam voor zulk een werk,
Nogtans onbekwaam te trouwen,
Voor de Preekstoel in de Kerk.

7. Ook de meid die wou wel graag,
Dat de Jufvrouw alle daag,
Aan de wieg kwam bij het kleintje,
En zingen zus zus mijn kind,
Of eens spelen douw douw deintje,
En geven een zakje splint.

8. Voor haar kraam en voor haar eer,
En dan wil zij nog al meer,
Dat het kind zal mogen erven,
Duizend guldens daar omtrent,
Als de Jufvrouw komt te sterven,
Dit gemaakt bij Testament.

9. Wat dunkt u nu van dit spel?
'k Noem ze niet gij kent ze wel,
De stad kunt gij ook ligt onthouwen,

Ligt digt aan de Maas bekwaam,
Men verkoopt er Kenniptouwen,
Dik en dun met Tros en Vaam,
Daarom raad ik jong en oud,
Ziet wel toe eer dat gij trouwd,
Past de schoen eerst wel ter degen,
Dat is genoeg om te verstaan,
Anders zijt g'er meê verlegen,
's Morgens vroeg zoo kraait de haan.

De Gevlugte Trouw.

Een rijke Graaf in zijner boschkagie,
Woonden in 't Ridderschap al van plaisant,
Had veel Lakeijen, Dienaars en Pagie,
Maagden en Knechten menigerhand,
Drie Dochters schoonen, Die daar ook wonen,
Op het kasteel in het Berrigsland.
Clarisse d'allerschoonste Gravinne,

En zij ging wandelen in haar salet,
Waar zij haar vaders schildknecht kwam vinden
Daar zij haar zinnen had op gezet,
Die zij uit minnen, Zocht te verwinnen,
Want zij niet groote liefde was besmet.

3. Schoon kind! wilt mij toch exerceeren,
Dat mij die eer toch niet gebeuren mag,
Gij wordt bemind van zeven Landsheeren,
Zij bieden u haar minnegeklag;
Uit zuivere minne, Die u, Gravinne!
Verzoeken tot de Trouw van dag tot dag.

4. Zij zwoer dien jongeling daar met eden,
Dat hem van harten was zaer wellekom,
Niemand en zou die plaats bekleeden,
Van haar lieve magedom;
Als hij alleene, Men zag haar weenen,
Met tranenvloed als een waterstroom.

5. Dien Schildknecht ook uit dartele zinne,
Sprak haar met troostelijke woorden aan,
Gij zijt zoo jong en edel Gravinne!
Zoud ik voor uwen dienaar gaan?
Wierd uwen vader, Dit eens gewaarder,
Zoo deed hij waarlijk mijn hoofd afslaan.

6. Nogtans nam hij haar bij de handen,
Hij zei: welaan, mijn overschoone bruid,
Hij leiden ze in haar vaders waranden,
Wel alzoo verre ter zalen uit;
Daar kreeg Lowisken, Al van Clarisken,
Op trouw een gouden signet tot buit.

7. Lowisken nam van groote waarden,
Uit reverentie daar zijn hoedje af,
Zij buigden voor hem tot der aarden,
Als hij aan haar zijn trouwwoord gaf;
Zij zwoeren beiden, Ook niet te scheiden,
Voor dat de dood haar lijden in het graf.

8. Als toen ging hij haar vader vinden,
Die weinig dacht al op zijn jongste kind,
Mijnheer! ik heb een zeker beminden,
En ik heb u zoo trouw gediend;
Wilt mij raad geven, Want 't kost mijn leven,
Zoo haren vader mij eens bij haar vindt.
9. Brengt mij deze maagd in geen schanden,
Sprak daar den edelen Graaf van 't kasteel,
Brengt haar liever in vreemde landen,
Zoo hoort gij van de vader geen krakeel,
Gaat met malkander, Vrij op een ander,
En trouwt gij daar uw uitverkoren deel.
10. Hij nam deez' woorden wel in achte,
Ging uit de kamer alzoo zeer verblijd,
Hij speculeerde in zijn gedachten:
Dat hebt gij geen doven gezeid,
Hij ging beneden, Zeer wel te vreden,
Bragt aan zijn Lief een troostelijk bescheid.
11. 's Avonds haalde hij haar heel laten,
Uit een slaapvenstertje van haar paleis,
En zij bragt hem toen zes honderd dukaten,
Het was goed teergeld voor Lowis;
In een kalisken Zette hij Clarisken,
Alzoo begaven zij zich op de reis.
12. Hij liet haar vaders paarden draven,
Wel twintig mijlen tusschen dag en nacht,
't Was om haar venuslusten te laven,
Tot hij met vreugde de reis had volbragt,
Zoodat zij kwamen Al binnen Namen,
Daar losten hij zijn vriendelijke vracht.
13. Als toen ging hij een Pastoor aan spreken
Om te bevestigen al door de trouw,
Eer veertien dagen of drie weken,
Zoo was 't Gravinnetje al een vrouw,
En Lowisken Reed met Glarisken,

Weêr naar hun Vaderland met zijn huisvrouw.
14. Het was voor hem wel een blijde mare,
Alles wat hij deed dat kon geen kwaad,
Dus kwamen zij t'huis weêr beide gaarne,
Hij had volbragt zijn Meesters raad;
Hij wierd ontvangen, Met groot verlangen,
Alzoo kwam Lodewijk tot grooter staat.

Droevig Verhaal, van een jonge Dochter die tegen haar Ouders zin trouwde, en welke treurige gevolgen zulks heeft gehad.

Wijs: O wereld vol van overdaad.

1. Jongmans en jonge Dochters hoort,
Een Stuk zal ik ontleden,
En spoedig brengen voort;
Hoe een dochter met min,
Trouwde tegen haar ouders zin,
Maar zich bedrogen vind.
2 Zij trok dan met een Jongman heen,
En liet haar lieve ouders,

Daar zitten in 't geween,
Zij trouwde met malkaâr,
Maar ziet geen jaar daarnaar,
Of kwam in droefheid zwaar.

3. Haar man die schopt haar met de voet,
En ging verdommineeren,
In 't kort haar geld en goed,
Zij heeft bitter geschreidt,
Om de ongehoorzaamheid,
Aan haar ouders dien tijd.

4. Zij liet een brief naar haar ouders gaan,
En bad haar om vergeving,
Van 't geen zij had misdaan,
Zij schreef: ach, Moeder! mijn,
Mogt ik uw dienstmaagd zijn,
Dan was ik buiten pijn.

5. Ik heb een kind twee maanden oud,
Ik ben ook zonder weten,
Al tegen wil en dank getrouwd,
Maar 't is mij zoo vergaan,
Dat ik moet bedelen gaan,
zoo gij mij niet neemt aan.

6. Haar Moeder had om haar geschreid,
zoolang van droevenis,
Was in het graf geleid,
Haar Vader schreef bezwaard,
Dat zij haar Moeder waard,
Geholpen had in de aard.

7. En dat zij nu nog nimmermeer,
Bij hem hoefde te komen,
Hij had genoeg hartzeer,
zij mogt nu beed'len gaan,
Hij zou haar nooit ontvaân,
Nog nimmer nemen aan.

8. zij viel in onmagt door dien brief,

Waaruit zij kwam te hooren,
Dit smartelijk verlies.
Zij riep: ach Moeder! mijn,
Moest ik de oorzaak zijn,
Al van uw smart en pijn.

9. Helaas! mogt ik nog eens uw zien,
Eer uw de wormen knagen,
Het vleesch van lijf en been,
En dat den Hemel gaf,
Ik bij uw in het graf,
Meê verrotte tot kaf.

10. Adieu, adieu, ontrouwe Man!
Ik ga naar mijn vader reizen,
Dat die mij nog zien kan;
Gij zijt de oorzaak snood,
Al van mijn moeders dood,
En mij nu nog verstoot.

11. Bedroefd is zij toen heen gegaan,
Door bosch en veld en wegen,
Tot den avond toen kwam aan;
Bij een boom zeeg zij neêr,
Haar kindje schreide zeer,
En zij had geen zog meer.

12. Zij sprak: mijn schaapje! kost ik gaan,
En met mijn bloed uw laven,
Gelijk een pelikaan,
Somtijds zijn jongen doet,
Gij wierd weldra gevoed,
Al met mijn vleesch en bloed.

13. Des 's morgens kwam zij in de stad,
Daar zij haar oude vader,
Fluks om genade bad;
Maar die zoo toornig vind,
Dat hij moeder en kind,
Stoot uit zijn huis gezwind.

14. Zij riep: ach vader! 'k heb misdaan;
Ik bidt wilt mijn vergeven,
Het kwaad door mijn gedaan;
Maar 't was vergeeft gevleid,
Hoe droevig zij ook schreit,
Kreeg geen barmhartigheid.
15. Met twee Buuren ging zij voorwaar,
Naar de Doodgraver heenen,
Die was een vriend van haar;
Die door zijn gunste groot,
haar Moeders graf ontbloot,
En zag haar leggen dood.
16. Zoo haast als zij haar Moeder zag,
Riep zij: ach mijn Behoeder;
Al met een naar geklag,
hier staat uw droevig kind,
Dat gij zoo hebt bemind,
En nergens troost meer vindt.
17. Als zij sprak deze woorden zwaar,
Kwam uit haar Moeders neuze,
Springen het bloed nog klaar;
De Buuren schreide zeer,
En zij viel van hartzeer,
Dood op haar Moeder neêr.
18. Denk eens wat droefheid dit al gaf,
Voor de aanschouwers allen,
En welk een zware straf,
Een kind gebeuren kan,
die van hun Ouders dan,
Geen goed raad nemen aan.
19. Haar vader wierd dit aangezeid,
hij wierd door deze tijding,
haast in het graf geleid;
Voor hij te sterven kwaam,
Maakt hij 't kind erfgenaam,
Van al zijn goed te zaâm.

Het Gestolen Kind van Utrecht.

Wijs: *Die van Abraham wil hooren.*

1. Aanhoord eens vrienden waardig,
   Wat dat er is geschied,
   Een stuk aanmerkens waardig,
   Staat hier al in dit lied;
   't Geen buiten Utrecht is
   Geschied, neemt het toch aan,
   Gij zult dan daar gewis,
   Verwonderd over staan.
2. Buiten Utrecht daar wonen,
   Rijke lieden onthoud,
   Die een eenige zoone
   Hadde, van drie jaar oud;
   Al op een Hofstee groot,
   Woonden zij met plaisier,
   Maar ach, een droeve nood,
   Kwam hun genaken hier.

3. Hun lief en waarde zoone,
   Wierd daar gestolen snood,
   Daar kon geen zwaarder hoone,
   Voor hun zijn alzoo groot;
   Men reist en rost al 's weegs,
   Weken en maanden dan,
   Maar alles te vergeefs,
   Men hem niet vinden kan.
4. Dit kind moest reizen henen,
   Al met de Heidens straf,
   Wel tien jaar achter eenen,
   Toen liep hij van hun af;
   Door al het ongemak;
   Van slagen en verdriet,
   En in zich zelven sprak:
   Het zijn mijn ouders niet.
5. 'k Zal nu gaan doolen heden,
   Ik ben een Herders kind,
   En zoeken alle steden,
   Of ik mijn ouders vindt;
   Want ik hebbe gehoord,
   Van bedelaars zoo klaar:
   Die mij vertelde voort,
   Dat ik gestolen waar.
6. Dien bloed ging dan alleene,
   Met droefheid zwaar belaân,
   Niet ver van de stad Weenen,
   In Duitschland wilt verstaan,
   Daar klaagde hij zijn nood,
   Aan een heer op de weg,
   Die gaf hem geld voor brood,
   En wees hem wat te regt.
7. Hij dwaalde zoo twee jaren,
   In steden en op 't land,

Maar zijn ouders voorwaren,
Hij nergens niet en vond;
Ten leste komt hij gaan,
Te Utrecht bij de poort,
Spreekt eenen schipper aan,
Om meê te varen voort.

8. Zijn vader was voorwaren,
Op die tijd in de schuit,
Om naar Amsterdam te varen,
Die sprak daar overluid:
Schipper! neemt hem maar meê,
'k Zal u de vracht voldoen,
Komt jongen! hier is stee,
Wilt u van 't land maar spoên.

9. De schuit ging dan aan 't varen,
Den heer sprak: wel gij kwant!
Hoe oud zijt gij van jaren?
Van waar bent gij geland?
Och dat en weet ik niet,
Sprak dezen jongen rad,
Ik ken tot mijn verdriet,
Geen ouders noch geen stad.

10. Ik ben voorwaar gestolen,
Al van mijn ouders snood,
En meen zoo lang te dolen,
Naar hun tot in der dood;
Want het staat mij nog veur,
Dat ik was in de rouw,
En van mijn ouders deur,
Ben weggenomen gouw.

11. Den heer ontzetten zeere,
Zijn hart begon te slaan,
Och mijn kind jong en teere,
Dat is ook zoo verraân,

Het was ook in de rouw,
Over mijn zuster zwaar,
Toen zij 't kind stolen gouw,
En 't was nog geen drie jaar.
12. En nu zoo moest hij wezen,
Een borst omtrent als gij,
Van vijftien jaar bij dezen,
Mijn bloed veranderd mij,
Jongman! zegt mij nog wat,
Van heugenis 't een of aâr;
Ik weet, zei hij: ik had
Een lam, mijn volgde naar.
13. O Heer! hier komt te voren,
Mijn eigen vleesch en bloed,
Toen hij van 't lam kwam hooren,
Zoo zei hij met er spoed:
Mijn kind had ook een lam,
Dat hem maakten verblijd,
'k Voer meê naar Amsterdam,
Toen ik hem raakte kwijt.
14. Kom trekt met een gezwinde,
Uw kous en schoenen uit,
'k Zal daar een teeken vinden,
Zeide hij overluid;
Mijn kind zijn kleine teen,
Was afgezworen hard,
En boven aan zijn been,
Stond ook een moerbel zwart,
15. Zoodra de jongen hoorden,
Die teekens noemen daar,
Ach vaderlief! die woorden,
Beduiden u heel klaar,
Dat gij mijn vader zijt,
Vloog om zijn hals toen ras,

Geen mensch was zoo verblijd,
Als vader en zoon was.
16. Die in de schuit dan waren,
Zagen die teekens klaar,
Och wilt niet verder varen,
Riep hij de schipper daar,
Zet ons op 't land maar aan,
De vracht gij dubbeld wind,
'k Moet naar mijn huis toe gaan,
Met mijn gevonden kind.
17. Geen vreugd was zoo te noemen,
Als vader en kind waar,
Toen zij t'huis zijn gekomen,
Denkt hoe de moeder daar
Omhelst haar lieve kind,
Dat zij weêr ziet met vreugd,
Want geen blijdschap men vindt,
Dat meer den mensch verheugd.

Alles moet Sterven.

Wijs: *Aardig aardig Airtje.*

1. Salomon verheven,
Heeft met groote vlijt,
Ons zeer wel beschreven:

Alles heeft zijn tijd;
Schoon de menschen zwerven,
Door de wereld heen,
Daar is een tijd van sterven,
Voor een iedereen.

2. Doch waar het zal wezen,
Of den tijd wanneer?
Heeft men nooit gelezen,
Want den Opperheer
Houd dit zeer verholen,
Wonderlijk is dit!
Daarom wordt bevolen:
Doorgaans, Waakt en Bid.

3. Adam oud van jaren,
Wat verschoonde hem?
Hij is weggevaren,
Met Methuzalem;
Door den dood verslonden,
Noach desgelijk,
Om de vuile zonden,
Sterven Arm en Rijk.

4. Rijk of schoon voor d'oogen,
't Is maar als een vlam,
Haastig weggevlogen,
Ziet op Abraham,
Onzer aller Vader,
Isaak, Jacob ook,
Zij zijn weg te gader,
Als een damp of rook.

5. Schielijk raakt men onder,
Door den dood geveld,
Pharaö tot een wonder,
In het Meyr ontsteld;
Heeft zeer haast gedompeld,

Door des waters kracht,
En wierd overrompeld,
Met zijn heele magt.

6. Aäron is gescheiden,
Moses, Josua,
Die Gods volk geleiden,
In het land Cana;
Goliath heel moedig,
En vermeetel groot,
Evenwel hoe moedig,
Hij bleef haastig dood.

7. Van Eli wij weten,
Door ontrouwheid valsch,
Daar hij was gezeten,
Viel en brak den hals;
Absalon den schoone,
Inderdaad onvroom,
Wel een Konings zoone,
Maar stierf aan een boom.

8. Nero wreed in daden,
Hij is meê al voort,
Caezar die verraden
Was, wierd haast vermoord;
Herculus bepaereld,
Alexander meê,
Die de heele wereld,
Voor hem buigen dee.

9. Waar zijn zij gebleven?
David, Salomon,
Zijn zij niet om 't leven,
Nevens haar Simson,
Alle de Propheten,
Ja van Moses af,
Zijn zij niet gesmeeten,

Door den dood in 't graf.
Wilt de zonden staken,
En voortaan gewis,
Bidden en de waken,
Want dit zeker is,
Dat de dood zal komen,
Dus bereid u al,
Om te zijn genomen,
Uit dit tranendal.

Aan de vriendschap.

1. Vriendschap! 't grootste heil op aard,
Wie wie kan u kracht weêrstreven,
Alles alles zijt gij waard,
Vriendschap 't grootste heil op aard;
Gij verdiend een Koningskroon,
Wie zal u niet naar waarde loonen,
O wat blinkt u deugd niet schoon,

Hulp in elke ongeval,
Wie kan uwe magt waardeeren,
Alles alles zijt gij waard,
Vriendschap 't grootste heil der aard.

2. Vriendschap troost in ramp en smart,
Hartverkwikker van de zielen,
Wie neemt gij geen zorg van 't hart,
Vriendschap, troost in ramp en smart;
Wat streelt gij niet vele menschen,
Die ge in druk komt bijstand biên,
En staâg naar u bijstand wenschen,
Waardoor ramp en druk moet vliên.
Trooster van het zielsverdriet,
Gij zijt nimmer nooit volprezen,
Gij vertroost het benaauwste hart,
Vriendschap troost in ramp en smart.

3. Vriendschap 's levens roem en lust,
Wat het meest den mensch kan streelen,
En waar alles op berust,
Vriendschap 's levens roem en lust;
Overal zijt gij in waarde,
In elk land in elke oord,
Leeft men vrolijk op deez' aarde,
Waar men niets dan vriendschap hoort;
Kommer treft de vriendschap niet,
Waar we ook in de wereld zwerven
Blijft men vreedzaam en gerust,
Bij de vriendschaps roem en lust.

4. Edele vriendschap troost der mensch,
Nimmer zijt gij bij het twisten,
Waar gij zijt gaat het naar wensch,
Edele vriendschap troost der mensch.
Vijand zijt gij van krakeelen,
Want dispuut vlied u terstond,

Gaarne wil gij met liefde deelen,
Helpen die reeds ging ten grond,
Met een liefderijke hand,
Helpt gij elk uit ongevallen,
Ieder krijgt door u zijn wensch,
Edele vriendschap troost der mensch.
5. Heilige vriendschap blijft ons bij,
Laten wij nimmer u vergeten,
Bij u leert men frank en vrij,
Heil'ge vriendschap blijv' ons bij,
Dat ons doen u altoos prijze,
Roem en eer voor 't menschlijk hart,
Van u durft men alles eisschen,
In het ongeluk en smart,
Is u altoos hulp gereed,
Spoedig komt gij tot ons snellen,
Gij toont u kracht in nood dan vrij,
Heilige vriendschap blijft ons bij.

De Bataille van Acht Meiden.

Wijs: *Van Joup Joup.*

Hoort vrienden in het rond,
Wat ik uw hier zal zingen,
Al wat verteld mijn mond,
Dat bennen rare dingen,
't Is waar, 't is waar, 't is waar,)*bis.*
Een Slager kwam in 't gevaar,)*bis.*
Acht Meiden vochten om zijn broek,
De Slager kroop van benaauwdheid in een hoek.
2. Men wacht hem allen op.
En staan steeds trouw te loeren,
Willemijntje met de schop,
Begon het braaf te roeren,

Kom aan, kom aan, kom aan,)*bis*.
Nu elk ons best gedaan,)*bis*.
Wij zullen hem plukken dat hij 't voelt,
Dan hebben wij ook zoo ons gemoed gekoeld.

3. Wij leeren Willem dan,
Acht Meisjes te bedriegen,
Want alles wat hij kan,
Is ons wat voor te liegen,
Val aan, val aan, val aan,)*bis*.
Zijn broek die moet er nu aan,)*bis*.
Willem die werd benaauwd en dol,
Hij had aan acht Meiden zijn handen vol.

4. Zij vielen dapper aan.
De Slager braaf te plukken,
Hij dacht wat nu gedaan,
Mijn huid die raakt aan stukken,
Benaauwt benaauwt, benaauwt,)*bis*.
Was Willem en wierd geknaauwt,)*bis*.
Een ieder Meid had haar geweer,
En de magere Slager kreeg geducht vet smeer.

5. Annette met de tang,
En Mietje met haar jukkie,
Die riep ik ben niet bang,
Kom geef hem nog een drukkie,
Van raak, van raak, van raak,)*bis*.
Dan hebben wij ons vermaak,)*bis*.
De Slager die wou vlugten gaan,
Maar zij vielen hem alle acht weêr aan.

6. Naatje met de bezemstok,
En dan het Vriessche Neeltje,
Die vreesde geen gevaar,
Hij kreeg van elk zijn deeltje,
Wat veel, wat veel, wat veel,)*bis*.
Hij stoof als een zak met meel,)*bis*.
De aktie was al om zijn broek,

En alle acht Meisjes waren even kloek,
7. Nu kreeg hij zijn dissert,
Van Dientje en Willemijntje,
O het ging hem aan zijn hert,
Want Koosje lief en Trijntje,
Riep luid, riep luid, riep luid,)*bis.*
wij scheiden er nog niet uit,)*bis.*
De broek die moet maar van zijn gat,
Hij heeft ons alle maal ook beet gehad.
8. Zij vochten alle acht,
Toen om de broek te krijgen,
Dat ging in lang niet zacht,
Met trekken, stooten, hijgen,
Hoera hoera, hoera!)*bis.*
Riep Willemijn aldra)*bis.*
Ik heb de prijs en win de broek,
En de Slager die stond te zuchten in een hoek.
9. Dus Slagers houdt uw taai,
Als gij wilt gaan uit vreijen,
En maakt nooit zulk een draai,
Om Meisjes te verleijen,
Want ziet, want ziet, want ziet,)*bis.*
Gij komt vast in 't verdriet,)*bis.*
Want moet gij zonder broek naar huis,
Dat is een groot hartzeer schande en kruis.

De Nieuwe Vermakelijke, Arlequin, verhalende zijn leven en bedrijf met een welbekende Dienstmeid van Amsterdam.

1. Jufvrouw ik kom hier verkooped,
Al die soort van Savonet,
Skoon ik mit een kruk mot looped,
Ik bid daar niet eens op let;
'k Eb veel soort van Wateren,
Om te was de snateren,

Eb ik mooije Savonette,
Eb ik moooije Savonet.

2. Vouler vous l'eau d'Orange,
Zekke uw ik ebze bon,
Ou voule vous l'eau d'Almange:
Die zou klaar is als de zon;
't Is kemackte in Parys,
Het maak al de kekken wijs,
Maar nok meer mijn Savonette,
Maar nok meer mijn Savonet.

3. L'eau de Reine eb ik skoonen,
Ook Pumad voor de Madnem,
Om te krijgen een jonke zonen,
Eb ik nok wat in mijn kraam;
En dat is zoo delicaat
't Eeft in 't k'eel keen bien nog krant,
En dat is die Savonette,
En dat is die Savonet.

4. Wilke Moesjes van mijn koped,
Om te zetten op de kin,
Neem die doosje maak jy oped,
Daar zijn al die Moesjes in,
Mais vous prenes rien de tout,
Dittes mooi que vouler vous,
Mais je erooi mon Savonette,
't Is van die Savonet.

5. Voila daar eb jy ze allen,
Die ik eb in mijne kraam,
'k Eb maar twee van deze hallen,
Daar eb jy ze nou Madaem,
Maar kebruikze niet te veel,
't Breekt zuur op bij mijn keel,
Want dat het die Savonette,
Want dat het die Savonet.

Register.

	Bladz.
Als vader Adam spitte en moeder Eva span,	29
Aanhoort eens Vrienden! waardig,	51
De liefde met een zoet genugt,	36
Een rijke Graaf in zijner boschkagie,	44
Gij booze zondaars moogt wel beven,	22
Hoe zoet is 't daar de vriendschap woont,	5
Hoort hier wat nieuws van 't Boertje,	10
Hoort vrienden in het rond,	60
Jongmans en jonge Dochters hoort,	47
Jufvrouw! ik kom hier verkooped,	62
Komt hier bedrukte zielen,	24
Lieve vrienden! blijft wat staan,	42
Onlang in de Maneschijn,	3
O wereld vol van overdaad!	15
Salomon verheven,	55
Trijn, mijn Engel! mijn Godin!	40
Vrienden! hoort naar mijn verhaal,	12
Vriendschap! 't grootste heil der aard,	58
Wel vrouw! zegt de man: wat nu gedaan?	7
Weduwvrouwtjes! al te malen,	32